23 Νοεμβρίου 2019

Όσιος Νήφων Επίσκοπος Κωνσταντιανής: Ο σωστός εκκλησιασμός

Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Ορθόδοξη πίστη

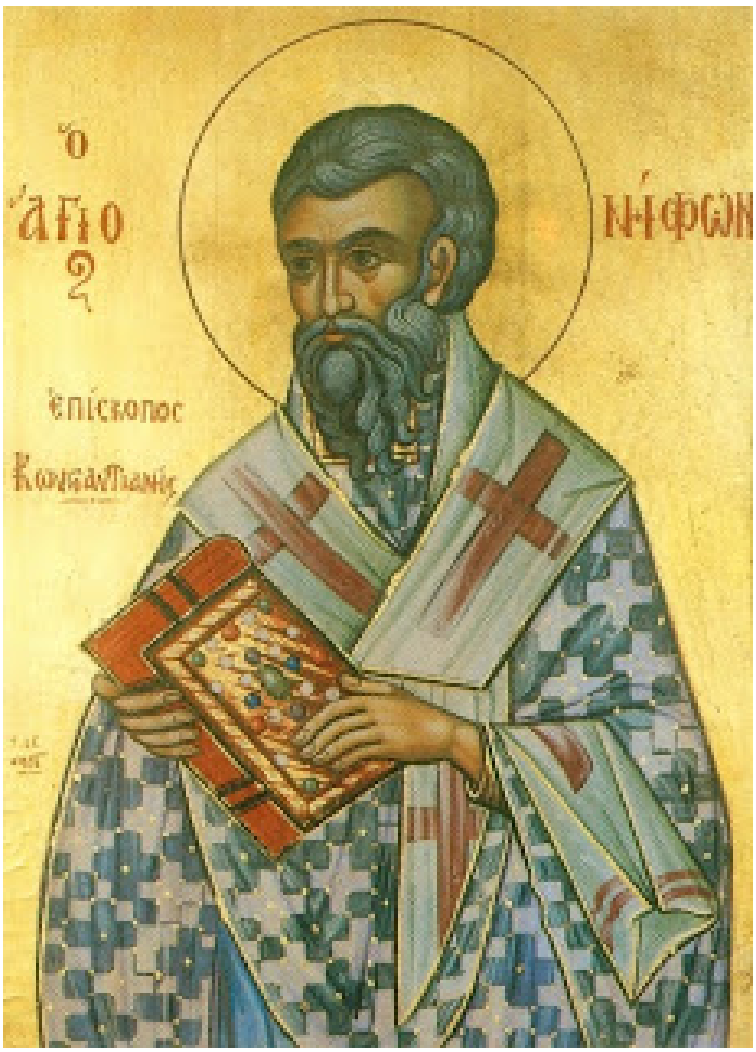

Εκείνη τη μέρα μου έδωσε κι άλλες συμβουλές:
-Πρόσεχε πολύ, όταν βρίσκεσαι στην εκκλησία με τους άλλους χριστιανούς. Να μη γελάς, να μη μιλάς, να μη σχολιάζεις τους άλλους και να μην ψάλλεις κενόδοξα, κομψεύοντας τη φωνή σου από ανθρωπαρέσκεια.
-Μα είναι άραγε αμαρτία, να κάνει κανείς όσα είπες; τον ρώτησα επίτηδες, για να τον αναγκάσω να μου πει περισσότερα.
-Άκουσε παιδί μου. Πάνω απ' τους ανθρώπους, που στέκονται στην εκκλησία, βρίσκονται πολύ περισσότεροι άγγελοι και ψάλλουν αόρατα μαζί τους. Αν όμως κάποιος από το εκκλησίασμα αρχίσει να χωρατεύει η να κουτσομπολεύει η να συζητάει για βιοτικές υποθέσεις, οι άγγελοι, που τον βλέπουν, αφήνουν την υμνωδία και πιάνουν τη θρηνωδία για την κατάντια του, λέγοντας: "Αχ, πως αιχμαλωτίστηκε έτσι η ψυχή αυτού του ανθρώπου, που στέκεται μέσα στην εκκλησία με τόση καταφρόνια, χωρίς φόβο Θεού, χωρίς ντροπή, χωρίς σεβασμό! Ο Θεός έσκυψε απ' τα ουράνια για ν' ακούσει προσευχή ταπεινή και λόγια παρακλητικά, κι αντί γι' αυτά ακούει αστεία και κουτσομπολιά''.
Τα λόγια του με τρόμαξαν. Από τότε, αν ποτέ μου ξέφευγε στην εκκλησία κανένας

μάταιος λόγος, τα θυμόμουνα και ντρεπόμουνα τους αγγέλους του Θεού.

«Προσευχή ταπεινού νεφέλας διήλθε» (Σειράχ 35:17)

Ενα απόγευμα ήμουν πολύ κοντά του κι ευφραινόμουν από τις διδαχές του. Όταν άρχισε να πέφτει το σκοτάδι, με πήρε να πάμε στο ναό του αγίου μεγαλομάρτυρος Αναστασίου για να προσευχηθούμε».
Καθώς περνούσαμε από κάποιο σοκάκι, ακούσαμε γέλια και αισχρά τραγούδια. Έβγαιναν από ένα καπηλειό. Ο δούλος του Θεού αναστέναξε, φωνερά ενοχλημένος. Σήκωσε τα μάτια του στον ουρανό, ψιθύρισε κάτι και συνέχισε την πορεία του. Την ίδια στιγμή έπαψε όλη εκείνη η δαιμονική φασαρία. Περάσαμε ατάραχοι, χωρίς ν' ακούσουμε καμιάν αισχρολογία. Μόλις όμως ξεμακρύναμε, άρχισαν πάλι τα ίδια. Με θαυμασμό κατάλαβα τι είχε γίνει: Όταν δυσφόρησε και κοίταξε τον ουρανό, θα είπε, φαίνεται, κάτι τέτοιο: "Κύριε, φράξε τα στόματά τους για να μην φλυαρούν, μέχρι να περάσουμε''. Έτσι κι έγινε.
Στο ναό του αγίου Αναστασίου προσευχήθηκε θερμά πολλή ώρα, κι έπειτα φύγαμε. Προχωρήσαμε λίγο και ήρθαμε στο δρόμο του Χαλκουργείου, όπως λέγεται.
Εκεί είναι έν' αρχοντικό, που πάνω από την πύλη έχει μια εικόνα της Θεοτόκου με το θείο Βρέφος στην αγκαλιά της και τους τρεις Μάγους να προσφέρουν τα δώρα τους. Κάτω απ' αυτή την εικόνα υπάρχει ένα υπέροχο ψηφιδωτό, που απεικονίζει εκφραστικότατα τη μορφή του Κυρίου μας Ιησού Χριστού. Την εικόνα αυτήν την ευλαβούνται πολύ οι κάτοικοι της πόλης. Πάνε κι έρχονται ασταμάτητα, άλλοι μέρα κι άλλοι νύχτα, κάνοντας μπροστά της προσευχές και δέησεις.
Πλησίασε λοιπόν κι ο δίκαιος εκεί, ύψωσε τα χέρια του και προσευχήθηκε με στεναγμούς:

-Θεέ τ' ουρανού και της γης,
που Σε φοβούνται και Σε τρέμουν αόρατα και ορατά,
μην παραβλέψεις την προσευχή
του τιποτένιου δούλου Σου,
που κυλιέται μέσα σε πολλές αμαρτίες.
Εσύ 'σαι , Κύριε, που κατέβηκες
από τους πατρικούς κόλπους,
χωρίς να τους αποχωριστείς,
και μπήκες στην άχραντη μήτρα της Μαρίας,
της δοξασμένης Σου Μητέρας, της Θεοτόκου,
κρυφά κι απ' τις ουράνιες Δυνάμεις.
Θαύμα πρωτάκουστο!
Θαύμα που πρέπει μόνο στο Θεό!
Πραγματικά, περνάει ο Κύριος

μεσ’ από την κλεισμένη πύλη της παρθενίας Της
-άσαρκος μπαίνοντας,
Θεός σαρκοφόρος βγαίνοντας-
και πάλι μένει η πύλη κλειδωμένη,
καθώς ήταν και πριν από τη γέννα.
Μπήκες τέλειος Θεός,
βγήκες και τέλειος άνθρωπος,
με δύο φύσεις και ουσιές,
με μία την υπόσταση. Με δύο τις θελήσεις,
μα ένας Κύριος Ιησούς Χριστός,
Λόγος και απαύγασμα του Πατρός.
Όμοιος ήσουνα με τον Πατέρα Σου σε όλα
εκτός απ’ την αγεννησία,
και όμως πήρες δουλική μορφή
κι έγινες όμοιος μ’ εμάς σε όλα
εκτός από την αμαρτία.
Μες στους ανθρώπους έζησες
κι έκανες θαύματα εκπληκτικά,
δείχοντας έτσι και πιστοποιώντας
την άχραντη Θεότητά Σου.
Μη μ’ αφήσεις λοιπόν να χαθώ,
Κύριέ μου Ιησού Χριστέ,
για το πλήθος των ανομιών μου!
Φανερώσου μου, Δέσποτα, την ώρα τούτη
με έλεος, με ευσπλαχνία,
και επισκίασέ με με τ’ Άγιο Σου Πνεύμα.
Έλα, εύσπλαχνε και πανάγαθε,
να παρηγορήσεις την άθλια ψυχή μου
και να την γεμίσεις ευωδία
μέσα στη λαμπρότητα και το κάλλος Σου!

Αυτή η προσευχή στον Κύριο και άλλες όμοιες ξεχύθηκαν από το στόμα του οσίου. Ξαφνικά ακούστηκε ένα φοβερό βουητό, σαν παφλασμός ορμητικού ποταμού, που ξεχυνόταν από την σεβάσμια μορφή της εικόνας κι ερχόταν προς το μέρος του. Το Άγιο Πνεύμα όρμησε σαν σίφουνας μέσα στην καρδιά του, τον σήκωσε από τη γη και τον κράτησε για λίγο μετέωρο, με τα χέρια απλωμένα!
Όταν ξανακατέβηκε στο έδαφος, το πρόσωπό του άστραφτε και φεγγοβολούσε σαν τον ήλιο. Καθώς βάδιζε τώρα, ένιωθε να μην πατάει στη γη, που, από σεβασμό θαρρείς, γινόταν κάτω απ’ τα πόδια του σφουγγάρι. Και ο ίδιος ένιωθε σα να ήταν άσαρκος και σα να περπατούσε στον αέρα. Η δόξα του Θεού που τον συνείχε, τον

είχε απλλάξει την ώρα εκείνη από κάθε βάρος και πάθος.

Πηγή: *Ένας Ασκητής Επίσκοπος, Όσιος Νήφων Επίσκοπος Κωνσταντιανής, (σελ.73-76), Ιερά Μονή Παρακλήτου, Ωρωπος Αττικής 2004.*

Αναδημοσίευση από: *http://anavaseis.blogspot.gr/2013/11/3517.html*